

Thái Nguyên sau trận lũ lịch sử: Khắp ngõ ngách phủ bùn, người dân kiệt quệ sau lũ

12:40 10/10/2025

Ba ngày sau cơn lũ lịch sử, Thái Nguyên vẫn chưa thể hồi sinh. Khi nước rút dần, cả phố phường, xóm làng hiện ra như một bức tranh tang thương: bùn đất, rác thải, đồ đạc ngổn ngang, mái nhà đổ sập, cây đổ chắn ngang đường. Không còn tiếng xe cộ, không còn ánh đèn, chỉ có mùi bùn, mùi rác, mùi ẩm mốc trộn lẫn trong không khí đặc quánh, nặng nề.

Cả con phố vừa trải qua một cơn ác mộng bùn ngập, rác và đồ đạc chất thành núi rác.

Phố xá hoang tàn, bùn phủ lên cả sự sống

Có mặt tác nghiệp tại Thái Nguyên những ngày này, phóng viên **Thương hiệu Công luận** không khỏi ngậm ngùi, xót xa cho hoàn cảnh người dân "đất thép" sau khi trải qua cơn lũ kinh hoàng. Hầu hết khắp các tuyến đường Hoàng Văn Thụ, Lương Thế Vinh, Phan Đình Phùng,... một lớp bùn nâu đặc quánh phủ kín mặt đường, dày đến gần tới đầu gối chân người lớn. Từng đống rác, quần áo, tủ lạnh, ghế nhựa, xác động vật, chai lọ nằm ngổn ngang. Mùi ẩm mốc, mùi rác thối và dầu loang quện lại, nồng nặc đến nghẹt thở.

Những cánh cửa sắt méo mó, sơn bong tróc, in rõ vệt nước cao quá đầu người. Trong nhiều căn nhà, bùn ngập đến bậc cầu thang. Nhiều gia đình phải mang chăn gối, nồi niêu, thậm chí cả bức ảnh thờ ra vỉa hè, phơi giữa trời, cố gắng cứu lại chút gì còn sót.

Những dãy phố từng rộn ràng buôn bán giờ chỉ còn lại bùn đất, rác thải và tiếng thở dài.

Trước cửa một tiệm tạp hóa, bà Nguyễn Thị Hạnh (phường Linh Sơn) ngồi lặng, hai tay vẫn run vì kiệt sức. “Tôi mất hết rồi. Tủ lạnh, hàng hóa, giấy tờ, đồ đạc nước cuốn trôi sạch. Cả nhà mấy hôm nay không có điện, không có nước, chúng tôi phải trông chờ vào các đoàn cứu trợ. 2-3 ngày dầm mưa, nhịn đói đã kiệt sức giờ nhìn đồng tan hoang này tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Mất hết rồi! ,” bà nghẹn ngào nói.

Phía sau bà, đồng đồ ngập bùn vẫn chưa kịp dọn: gối, chăn, nồi cơm điện, quạt điện, tất cả nằm lẫn với rác. Mùi hôi thối bốc lên từ những đồng rác ẩm, ruồi nhặng bu kín. Ở một số khu vực gần chợ Thái, mặc dù nước rút nhưng tới hôm qua, dòng nước vẫn chảy xiết khiến công tác cứu hộ không thể tiếp cận vào bên trong các tổ dân phố.

Một góc nhà chìm trong bùn, chiếc xe đạp phủ đất, chậu cây nghiêng ngả. Khung cảnh nhỏ nhưng chứa cả nỗi đau lớn: nước rút rồi, nhưng nỗi khổ thì vẫn ngập tràn.

Ở chợ Thái – trung tâm thương mại lớn nhất – hàng trăm quầy hàng vẫn chìm trong bùn lầy. Người dân lội nước, dùng xẻng xúc từng lớp bùn đen ra ngoài. "Cả chợ giờ đây như thành một bãi rác, biết dọn bao giờ cho xong." anh Vũ Hùng, tiểu thương, nói trong tiếng thở dài.

Bùn đất và rác thải: Vết thương còn lại của người dân

Theo quan sát của phóng viên, dọc sông Cầu rác thải và bùn đất phủ kín hàng cây số. Nhiều cây cổ thụ bật gốc, cột điện nghiêng ngả, rác chồng rác từng đống lớn. Tại các khu dân cư ven sông, hàng trăm ngôi nhà cấp bốn bị ngập sâu hoặc sập tường, mái tôn bị cuốn mất.

Ở các con ngõ, bùn dày khoảng 50cm, công tác dọn dẹp của bà con rất khó khăn.

Các con ngõ nhỏ trở thành dòng suối bùn, mùi rác, mùi dầu máy, mùi xác súc vật hòa vào nhau nồng nặc. Người dân phải đeo khẩu trang, mang ủng cao su suốt ngày để dọn dẹp. Mỗi nhát xẻng, mỗi xô bùn hất ra đều là một phần kiệt sức.

Những chiếc ô tô lấm lem bùn đất nằm im lìm bên lề phố – chứng nhân câm lặng của trận lũ dữ vừa tràn qua, để lại vết thương tích dài trên thành phố vốn yên bình.

“Chúng tôi đã quá mệt. Cả ngày dọn, nhưng bùn vẫn còn. Rác thải chất cao như núi, không có xe chở đi, ruồi muỗi bay khắp nơi,” ông Phạm Văn Dũng, một người dân ở phường Phan Đình Phùng nói. Những căn nhà khang trang giờ đây

còn lại là vết bám dày đặc của bùn, mà mùi hôi vẫn chưa thể đẩy ra hết. Hàng trăm chiếc ô tô vẫn đang đứng ở một góc xó chờ chủ đến tìm. Những chiếc xe ấy, từng là tài sản tích góp cả đời của người dân, là phương tiện che nắng che mưa, giờ đây nó chính xác giống một "đống sắt vụn" bị phủ một lớp bùn dày đặc.

Giữa tan hoang, vẫn sáng lên niềm tin

Cảnh tượng tan hoang sau lũ ở Thái Nguyên không chỉ là nỗi đau vật chất – đó là vết thương tinh thần sâu sắc đối với hàng nghìn gia đình. Nhưng giữa đống đổ nát ấy, vẫn thấp thoáng hình ảnh những con người kiên cường – họ lau chùi lại bàn thờ, dựng lại cánh cửa, nhặt từng món đồ còn dùng được.

Trong ánh đèn pin leo lắt, niềm vui của họ là cả gia đình bình an với câu động viên “còn người là còn cửa”.

Một cậu bé chừng 8 tuổi đứng bên dòng nước đục, nhặt lại quyển vở loang lổ bùn, nói nhỏ với mẹ: “Con sẽ viết lại, mẹ ạ.” Câu nói ấy, giản dị mà thấm thía, như một lời nhắc về nghị lực sống mạnh mẽ của người Thái Nguyên – những con người có thể mất hết, nhưng không bao giờ chịu gục ngã.

“Chúng tôi sẽ làm lại. Còn người là còn tất cả. Chỉ mong nước đừng lên nữa,” bà Hạnh nói, mắt nhìn xa xăm về phía dòng sông vừa cuộn trào dữ dội nay đang lặng lẽ chảy qua tỉnh tan hoang.

Hậu Thạch